

TanaBanas Sumba Mission Project

Zendingsproject van Bill & Marion Sommer

Reisverslag van Cor en Aline over het bezoek aan Sumba,

Dinsdag 23 december:

Als we aankomen op het eiland Sumba, staan oom Bill en tante Marion Sommer ons op te wachten. Ze hebben voor de komende dagen inkopen gedaan voor het kindertehuis. De truck is afgeladen vol. Gelukkig is er nog een plekje op het imperial voor onze tassen. Met 6 pallets eieren in m'n nek rijden we door het stadje Waingapu. We zien de huizen van Hollanders uit begin vorige eeuw. Na een lange, steeds hobbeliger wordende weg komen we aan in de streek Tanabanas. We rijden over kale heuvels met af en toe een (droog) riviertje. Soms passeren we een dorpje met wat bamboe-hutten. Naast elk groot huis staat wel een hut met een laag dak. Hier wonen de slaven. De Sumbanese samenleving kent vier sociale niveaus: de spiritueel leider/priester (ratu), de heersende klasse (maramba), de gewone mensen (kabisu) en de slaven (ata). Slaven wonen normaal gesproken bij de maramba. Slavenkinderen gaan vaak niet naar school omdat ze moeten werken (bv. water halen, vee hoeden). Meisjes uit slavengezinnen worden vanaf jonge leeftijd gebruikt als sexslaven. Een van de redenen waarom er hier zoveel kinderen zijn. Na een rit van 2,5 uur zijn we er. We zien als eerste het kindertehuis. De kinderen komen ons tegemoet rennen. We ontmoeten ook Christina Sihombing, die we afgelopen voorjaar in Nederland hebben ontmoet. Zij is de moeder van het tehuis. We laden onze spullen uit en brengen ze naar het bamboehuis van oom Bill en tante Marion wat iets verderop staat. Op dit moment verblijven de tweeling Sarah en Johanna daar ook. Ze zijn 6 weken oud en wegen 3 en een half kilo. Bij de geboorte waren ze anderhalve kilo. Omdat ze zo kwetsbaar zijn, wonen ze tijdelijk bij fam. Sommer in. Hun moeder kon niet voor hen zorgen, ze was erg verzwakt en had al eerder een kindje verloren aan malaria. Die avond eten we in het kindertehuis. Op dit moment zijn er 27 kinderen en 7 begeleiders. 21 kinderen zijn onder de 6 jaar. We zien de eet- en speelzaal, de keuken, de voorraadkamer, de badkamers, de slaapkamers en de kamers van de begeleiders. Ook is er een ruimte waar 's morgens van 8 – 10 uur les wordt gegeven aan de kinderen van 2-6 jaar. Er wordt uit de Bijbel vertelt, met duplo, puzzels of ander materiaal gespeeld. Voor de oudere kinderen is er ook loco. 's Middags krijgen de oudere kinderen les van 2-4 uur in rekenen, taal en engels.

Woensdag 24 december:

De volgende dag bekijken we de rest van de gebouwen. Er staat een kliniek van de regering. Af en toe komt er een verpleegster, zodat de lokale bevolking medicijnen kan krijgen (tante Marion heeft dan 'vrij'). Er staat een werkplaats met een zaag- en schaafmachine en de generator die alles van stroom voorziet. Verder heb je een gebouwtje waar de waterpomp staat en een gebouw waar de mensen (2x per dag) water kunnen komen halen. Daarnaast is er nog het winkeltje waar van alles wordt verkocht, zeep, rijst, babymelkpoeder, brood, snoep en benzine voor de brommers. Op dit moment zijn een paar mannen bezig om elektrische leidingen langs palen te spannen, zodat de oprijlaan verlicht is. Oom Bill heeft 2 betrouwbare mannen in dienst, die allerlei klussen voor hem doen. 's Middags lopen we naar de markt, die eens in de 2 weken wordt gehouden. We trekken veel bekijks. Op de foto gaan vinden ze prachtig. Er wordt veel seri verkocht, een vrucht met een verdovende werking, ze gebruiken het als een pruimtabak, met een noot en kalkpoeder gemengd. Door het kauwen hierop verslijten hun tanden heel erg. Daarna gaan we langs verschillende dorpjes. Tante Marion deelt medicijnen en vitamines uit, geeft oogdruppels voor ontstoken ogen. Ook bekijken we een hut van de hoofdman van een dorp. Er wordt op de planken geslapen en buiten in een hutje gekookt. Verder hangen er wat maiskolven te drogen. Naast de hut van de hoofdman staat een slavenhut. Daar woont een blinde vrouw die een paar weken geleden een baby heeft gekregen. De baby is heel vies, niemand helpt haar om de baby te verzorgen. Tante Marion vraagt aan een andere vrouw of ze de baby wilt wassen. Dat gebeurt dan ook. We zien ook de graven. Een ombouw is gemetseld. Daar ligt de vrouw van de hoofdman begraven. Toen ze gestorven was was er geen geld om een graf te maken. Toen heeft dat lichaam van die vrouw een tijd in de nok van het dak gehangen. In een ander dorp zien we een gehandicapte jongen. Hij denkt dat hij een dier is en komt blaffend naar ons toe. Hij draagt geen kleren. Hij is van een tweeling, zijn tweelingbroer is gezond. Hij is 25 jaar. Op de terugweg staan er veel kinderen langs de weg. Ze weten dat ze een vitaminepil en een lolly krijgen. Ook zien we een zwanger meisje van 15 jaar.

Donderdag 25 december, eerste Kerstdag:

We gaan naar de nieuwe kerk, een eindje verderop staat het oude gebouwtje met een velg van een autowiel als kerkklok. De nieuwe kerk heeft een echt bel. De kerk moet aan de buitenzijde nog afgewerkt worden maar is klaar voor gebruik. Voorin zit de kerkenraad, de meesten in traditionele kleding. Vooraan zitten de kinderen van de zondags-school. Zij vertellen in groepjes het verhaal van de schepping tot aan de geboorte van Jezus. De zondagsschool is ook een onderdeel van het kindertehuis. De leidsters daar organiseren ook de zondagsschool.

Vandaag hebben de kinderen ook hun nieuwe kleren aan. Gisteren zijn die bij het kindertehuis uitgedeeld. Tussendoor worden er toespraken gehouden door ouderlingen en belangerijke mensen. Ook spreekt oom Bill over de geboorte van Jezus. De liederen klinken erg bekend, het zijn nl. Hollandse melodieën met een Indonesische tekst. Dit is nog van de tijd van de Nederlandse kolonisatie. 's Middags geven we de cadeautjes aan de kinderen. Ze pakken het niet uit. Zo ingepakt vinden ze het al mooi. Ook geven we cadeautjes aan de leidsters. Ze zijn er erg blij mee. Daarna gaan we weer na de kerk. Nu preekt oom Bill over de wijzen uit het oosten en koning Herodes.

Vrijdag 26 december:

We gaan naar Waingapu. Er zijn nl. drie hollandse vrouwen, waaronder Anke van Well. Zij heeft hier 4 maanden gewerkt heeft. Twee vriendinnen hebben een week hier gebivakeerd en gaan nu terug naar Papoea Nieuw Guinea. Daar werken ze voor Wycliff Bijbelvertalers. Anke van Well komt terug naar Nederland. We eten met 7 personen voor 20 euro in een restaurant. We zien ook nog projecten van de gouverneur van het eiland. Een stuwdam, een bevoeiings-systeem voor de rijstvelden. Het zwembad. Er groeit hier ook veel bamboe. Ook gaan we naar de markt waar tante Marion inkopen doet voor het kindertehuis, koelemmers met tahoe, groente, een soort spinazie, aardappels uit Bali, mais, ananassen en appels. Er zijn ook mensen die ons van alles willen verkopen zoals kleden, kettingen, houtsnijwerk en messen.

Zaterdag 27 december:

De zon komt om 6.00u op en de generator gaat aan. De eerste mensen komen naar de veranda om medicijnen te halen voor malaria of hoofd- en maagpijn. Ook zijn er wat jongens gevallen met de brommer en komen hun verband verwisselen. Vandaag kijk ik bij de kinderen die les krijgen. Ze hoeven niet naar het dorpsschooltje omdat het zomervakantie is. Totaal komen daar zo'n 120 kinderen maar meestal zijn er 80 aanwezig. Er is 1 onderwijzer en 1 onderwijzeres. De directeur komt nooit. De andere 2 onderwijzers komen af en toe opdagen. Soms zijn er helemaal geen onderwijzers of gaat de klas om half 10 alweer naar huis. Ondertussen worden deze mensen wel door het rijk uitbetaald.

Zondag 28 december:

Vandaag gaan we naar een klein kerkje in Tana Pahi, een half uurtje verderop. Tijdens de dienst lopen er honden naar binnen. Ook wordt er regelmatig gerocheld vanwege de seri, en flink naar buiten gespuugd. In de nieuwe kerk mag dit niet meer. Daarom zitten de ramen ook heel hoog. De ouderling die de leiding heeft is een goede voorzanger. De mensen hebben geen liedboek en hij zegt de regel voor en dan zingt iedereen het na. Opnieuw preekt Oom Bill het kerstevangelie. 's Middags gaan we naar Waepanjelo. Daar wordt de dienst op de veranda van een huis gehouden. Er zijn veel kinderen en een paar tieners.

Maandag 29 december:

Vandaag gaan we naar Lewa, een streek ten zuiden van Tanabanas. Er is hier veel meer begroeiing, veel meer bos en ook veel rijstvelden. We zien kokos- en bananenbomen. Oom Bill en Christina kennen hier verschillende mensen waaronder een oud-onderwijzer. Hij heeft nu een tuin met allerlei gewassen, mais, rijst, ananas, vanillebonen. Deze vanillebonen verkoopt hij voor 40 euro per kilo. Daarna bezoeken we de kliniek en het hospitaal. Trots laten de verplegers het aan ons zien. Het is er vreselijk smerig, de gebruikte naalden liggen gewoon op de grond. Het laboratorium is een vieze tafel met buisjes. De patiënten moeten zelf voor hun eten en beddengoed zorgen en na half 1 ('s middags) wordt er niet meer gewerkt door het verplegend personeel.

Dinsdag 30 december:

Vandaag begint de dag rustig. Cor helpt oom Bill met het aanleggen van een telefoonlijn van hun huis naar het kindertehuis. Dan komt er een man naar tante Marion. Er is een baby erg ziek, of ze wil komen. Ze rijdt met een van de leidsters van het tehuis erheen. Het baby'tje neemt ze mee naar huis. Het is helemaal apatisch en ziet er heel mager uit. Het blijkt een baby van 3 weken te zijn. Tante Marion probeert of het wat druppeltjes melk naar binnenkrijgt. Het slikt nog een beetje, maar ligt al op sterven. Na 10 minuten overlijdt het meisje in de armen van tante Marion. Ze wast het en samen met oom Bill brengen ze het kindje terug naar de 17-jarige moeder. Het kindje is verhongert omdat de moeder geen melk had. Niemand is melkpoeder voor de baby of eerder hulp wezen halen. De reden waarom niet weten we niet. Sommige mensen denken dat oom Bill en tante Marion een toverspreuk uitspreken en zo kinderen kunnen genezen.

Woensdag 31 december:

Oudjaarsdag! Met 35 graden lopend in een T-shirt, hebben we niet echt het oudjaarsgevoel. Om 7.15u rijden we weg naar Waingapu. We hebben afscheid genomen van tante Marion, en alle kinderen en leidsters. Met een brok in onze keel rijden we weg. Christina rijdt mee. Straks moeten er weer boodschappen worden gedaan. We zien onderweg bergen sprinkhanen. Mensen zijn ook bezig om de grasvelden te verbranden in de hoop dat de sprinkhanen hun veldjes overslaan. We nemen tot slot ook afscheid van oom Bill en Christina. Na een indrukwekkende week op Sumba vliegen we met een fokker 27 van Merpati terug naar Bali. We bidden dat oom Bill, tante Marion, Christina en alle leidsters de kracht krijgen om voor de kinderen te zorgen en om dit werk in het koninkrijk van God te kunnen blijven doen.

